

Marci

Marci csökönyös, önfejű, ugyanakkor érzékeny, vidám és nagyon okos, mindenfajta előkelő családfát bizonyító pedigréjű, fekete szálkás szőrű hím tacsó volt. A mellkasán, a két mellső lába között lévő kis fehér folt azonban arról árulkodott, hogy valamelyik ősenek mégiscsak lehetett egy titkos liezonja, egy kevésbé fajtiszta, de valószínűleg vonzó kutyaegyeddel.

Marcit Andrea és János egy ismert tenyésztőnél vásárolta Malvin nagynénjüknek ajánlása, hogy a fia külföldi munkavállalása és a férje halála miatt hirtelen céltalanná lett életébe, ürességtől tátongó budai kertés lakásába egy kis vidámságot és állandó elfoglaltságot vigyen.

A kutyát megvették, és János kabátzsebében még aznap elvitték Malvin nénjükhöz, aki a kis puha fekete gombolyag láttán először sírva fakadt, majd kirohant a konyhába, hogy néhány perc múlva egy kistányér tejjel és egy marcipános bonbonnal térjen vissza. A kutyus nagyon szomjas lehetett, mert az utolsó cseppig kilefetyelte a tejet, majd elégedett pofával nekilátott a marcipánnak. Így lett Marci a neve, Andrea és János pedig így lettek a kutya keresztszülei.

Telt az idő, és ahogy a kiskutya cseperedett, gondoskodva gazdája állandó, rendszeres napi programjáról, lassan átvette a családfő szerepét. Malvin néni a napi kétszeri kutyasétáltatástól lassan új erőre kapott, a sok mozgástól a friss levegőn visszajött az étvágya. Napról napra egyre jobban nézett ki, szinte megfiatalodott. Megint járt társaságba, gyakran vett mozi- vagy színházjegyet. Barátnőivel és persze a kutyával gyakran túrázott a budai hegyekben.

Marci boldog és elégedett volt, már amennyire egy kutya boldog és elégedett lehet. Még akkor sem sértődött meg soha, sőt farkcsóválva megértően vakkantott, amikor imádott gazdája elbúcsúzott tőle, és nélküle ment el otthonról. Ilyenkor letáborozott a kertkapunál, és nem mozdult, amíg asszonya haza nem tért. Mindig boldogan csaholva fogadta. Soha nem bántódott meg, hogy otthon hagyták, ugyanis tudta, hogy ilyenkor neki kell vigyáznia a házra.

Volt, hogy Malvin néni több napra látogatóba ment Bécsbe, a fiához, Tiborhoz és annak családjához. Ilyenkor Marcit a keresztszüleihez

vitte. Rendszerint busszal, villamossal és gyalog mentek. A kutya imádta a tömegközlekedést. Élvezte az új szagokat, a sok ismeretlen embert, és fenntartás nélkül örült, ha más kutyákkal találkozott. Lassan megtanulta az utat, és a megállóknál várva rögvést jelezte, ha a megfelelő jármű közeledett.

Amint megérkeztek Andreáék lakásába, Marci rögtön azt is birtokba vette. Itt is otthon érezte magát, itt sem volt soha nyugtalan. Szemlátomást elfogadta a megváltozott helyzetet, mert tudta, hogy néhány nap múlva otthon megint együtt lesz imádott gazdijával. De azért finoman érezte vele, hogy neheztel rá, ezért búcsú helyett tüntetően hátat fordított neki.

Eltelt egy év. Tibornak lejárt a többéves külföldi munkavállalása, és nem akarta meghosszabbítani. Feleségével úgy határoztak, hogy hazaköltöznek. Döntésükről azon nyomban értesítette az édesanyját.

Malvinnal madarat lehetett volna fogatni. Végre megint a közelében lesznek a gyerekek. Ezentúl nem kell fél napot utaznia, hogy együtt legyen az unokáival. Végre megint új élet költözik a házba!

Az egyik nap azonban késő este baljós csörömpöléssel megszólalt a telefon. A fia kereste. Elmondta, hogy Péter, a kisebbik gyerek kórházba került, hetek óta fennálló kínzó, száraz köhögés és két napja jelentkező fulladás miatt.

– Ma voltam az orvosnál – folytatta. – A panaszok allergiás eredetűek. A gyerek érzékeny a madártollra és a kutyaszőrre. Most, hogy hazamegyünk, anyám, csinálnod kell valamit a Marcival! – fejezte be a beszélgetést.

A hír úgy hatott Malvinra, mint a lórúgás.

– Csinálnom kell valamit a kutyával! De mit tegyek? Hogyan lehet egy állatot szőrteleníteni?

Hirtelen villámcsapásként hasított belé a felismerés, hogy nincs mese, választania kell! Vagy a család, vagy Marci!

– Uramisten! Vissza kell adnom a kutyát Jánoséknak! – mormolta maga elé, és sírva fakadt.

Andrea és János hallván a hírt, megértették a

helyzetet, és örömmel vállalták, hogy a kutya végleg hozzájuk költözik.

– Mindketten örülünk a kutyusnak, hiszen mi vagyunk a keresztszülei – mondták. – Akár holnap is lebonyolíthatjuk a költözést.

Marci, bár nem értett tökéletesen emberül, megérezte, hogy baj van. Behúzott farkkal feküdt a kosarában, nem evett, nem ivott semmit egész nap. Másnap még sétálni sem akart, és a kertben is csak ímmel-ámmal kergette meg a szomszéd macskáját.

Jánosék délután jöttek érte. A kutya némán figyelte, hogyan pakolják be az autó csomagtartójába a kosarát, az edényeit és a kedvenc takaróját. Egy bokor alatt feküdt, az ínyét felhúzza csendesen morgott. Malvin hívta, de a kutya nem engedelmeskedett. Végül Andrea becserkészte és ölbe vette a duzzogó kutyát, és beült János mellé a kocsiba. Malvin néni boldogtalanul ballagott vissza az üres lakásba, és bekapcsolta a televíziót. Tiborék a hétvégén költöztek haza.

Múltak a hetek és a hónapok – Marci lassan búskomor lett. Naphosszat kedvetlenül feküdt a kosarában. Alig evett. Ha sétálni mentek, unottan poroszkált János mellett. Hiányzott a gazdája, hiányzott a kert, hiányoztak az ismerős kutyák, sőt az ősellenség, a szomszéd macskája is hiányzott. Egyre csak várta és várta a gazdáját, hogy érte jön, és hazaviszi. De az nem jött. Arról, hogy mindennap telefonált, és érdeklődött felőle, a kutya nem tudott.

Egyik nap a takarítónő, miközben levitte a

szemetet, nyitva felejtette az ajtót. Marci kiszökött a lakásból.

Lement a lépcsőn, kiment a házból, és elballagott a körúton a legközelebbi villamosmegállóig. Megvárta a hatos villamost, és felszállt rá. Az utasok nem csodálkoztak a magányos kutya láttán. Azt gondolták, hogy a gazdája is a villamoson van. A Nyugatinál, miközben Marci átszállt a kilencvenegyes autóbuszra, több ismerőssel is találkozott. Az emberek nem akartak hinni a szemüknek, hogy a kutya egyedül közlekedik a nagyvárosi forgatagban.

A megfelelő megállóban a Marci leszállt a buszról, és futni kezdett az ismerős utca felé. Percek alatt a szeretett kapu előtt állt. Kétségbeesetten ugatni kezdett. Tudatni akarta asszonyával, hogy megérkezett, itt van, végre hazajött. A ház azonban üres volt és néma, senki nem jött ki, senki nem engedte be. Malvin néni ugyanis nem volt otthon, éppen az unokáira vigyázott a fia lakásában.

Marci lefeküdt a kapu elé, és ott várt némán egész nap. A járókelőkkel nem törődött. Ha valaki közelített hozzá, mérgesen rá mordult. Az egyik szomszéd megismerte, és meg akarta fogni, hogy hazavigye, de a kutya megkapta a kezét.

Malvin késő este ért haza. A kutya már elment. Ottlétét mindössze egy nagy kupac kutyagumi jelezte, amibe Malvin a sötétben belelépett.

Ez volt Marci „utolsó üzenete”.

RIESZ TAMÁS